

Generálna prokuratúra
Slovenskej republiky
Štúrova 2
812 85 Bratislava

Váš list číslo / zo dňa

Naše číslo

Vybavuje / kontakt

Bratislava
12.08.2026

VEC: Podnet na vydanie protestu prokurátora

Vážený pán generálny prokurátor,

v nadväznosti na nižšie uvádzané skutočnosti si týmto dovoľujeme podať návrh na vydanie protestu voči **Osvedčeniu Ministerstva cestovného ruchu a športu SR o dočasnom pozastavení spôsobilosti prijímateľa verejných prostriedkov č. 08038/2026 zo dňa 30.07.2026** (ďalej len „**Osvedčenie**“), vydaného na základe § 67 ods. 10 zákona č. 440/2015 Z. z. o športe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „**Zákon o športe**“) a súčasne Stanovisku Hlavného kontrolóra športu č. k. 07981/2026, 00531/2026/030 zo dňa 29.07.2026 (ďalej len „**Stanovisko**“), z ktorého Osvedčenie vychádzalo.

*Prílohy: Osvedčenie
Stanovisko*

Napadnutým osvedčením Ministerstvo autoritatívne zmenilo právny status Podávateľa, a dočasne, avšak na absolútne neurčitý čas, mu odňalo zákonom predpokladanú spôsobilosť prijímateľa verejných prostriedkov a fakticky zablokovalo vyplatenie zákonného nároku na príspevok uznanému športu (najbližšie v podobe 3. splátky na rok 2026 vo výške 4 072 738 EUR), čím bezprostredne a likvidačne zasiahlo do chodu najmasovejšieho športu v Slovenskej republike.

Sme si plne vedomí, že v mediálnom priestore sa účelovo šíria informácie o tom, že podávateľ – Slovenský futbalový zväz (ďalej len „**SFZ**“) údajne uzavrel zmluvy o ručení za záväzky tretích strán v hodnote miliónov eur. Uvedomujeme si, že na prvý pohľad môže táto situácia vyvolať falošný dojem, že postup Ministerstva pri okamžitom vydaní napadnutého Osvedčenia bol opodstatnený a chránil verejné financie.

Tu si však dovoľujeme dôrazne podotknúť, že ide o mediálne, hrubo a zámerne hyperbolizované podanie skutočností. **V prvom rade** zásadne popierame, že by SFZ akokoľvek ručil za cudzie miliónové záväzky. SFZ za takéto sumy neručí, nakoľko predmetné zmluvy v takomto rozsahu sú absolútne neplatné. Vôľa SFZ pri akokoľvek kontraktačnom procese totiž vždy smerovala výlučne k ručeniu za dodanie mobilných zariadení maximálne v tej hodnote a množstve, aké si SFZ pre svoje vlastné potreby reálne objednal. Akékoľvek iné interpretácie popierajú skutočnú vôľu strán.

V druhom rade Ministerstvo ani HKŠ nemajú absolútne žiadnu právomoc stavať sa do role civilného či dokonca

trestného súdu. Orgán štátnej správy nemôže bez akéhokoľvek riadneho dokazovania, len na základe mediálnych domnienok, autoritatívne prejudikovať existenciu a platnosť miliónových súkromnoprávných ručiteľských záväzkov a na základe tejto konštrukcie drakonicky (de facto) sankcionovať SFZ.

Po tretie, pre úplné vylúčenie akýchkoľvek, hoci aj teoretických obáv o osud štátnych prostriedkov poukazujeme na to, že **ak budú zablokované prostriedky odblokované a vyplatené zväzu, v žiadnom prípade nehrozí, že by boli zneužitá na uspokojovanie akýchkoľvek pochybných nárokov**. Finančné prostriedky poskytované ako príspevok uznanému športu totiž požívajú prísnu exekučnú imunitu:

- Podľa § 102 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok) nepodliehajú exekúcii prostriedky na účte, ktoré sú účelovo určené na plnenie konkrétnych úloh. V prípade príspevku uznanému športu (§ 69 ods. 4 Zákona o športe) sú týmito "konkrétnymi úlohami" výlučne zákonom a zmluvou definované verejnoprospešné účely – predovšetkým financovanie mládežníckych líg a športujúcich detí, rozvoj talentov, zabezpečenie štátnej futbalovej reprezentácie Slovenskej republiky a podpora chodu regionálneho amatérskeho športu. Tieto prostriedky majú striktne viazaný verejnoprávny charakter a preto nepodliehajú exekúcii.
- Zároveň sú tieto prostriedky chránené aj ustanovením § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, keďže ide o prostriedky štátneho rozpočtu, s ktorými sa môže nakladať len na stanovený účel (pozri napr. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/255/2018, ktoré jasne konštatovalo, že odblokovanie dotačného účtu chráneného podľa § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. je priamou zákonnou povinnosťou, a teda takýto úkon exekútora nepredstavuje žiadny protiprávny krok, ale plnenie imperatívu zákona).

Aj keby teda teoreticky nejaký pochybný ručiteľský záväzok voči tretím osobám existoval (čo zásadne odmietame), **žiadny veriteľ ani exekútor by na tieto štátne dotačné peniaze nemohol siahnuť**. Obava zo zneužitia verejných zdrojov je preto právne aj fakticky iluzórna a nemôže slúžiť ako alibi pre nezákonné zastavenie financovania celého slovenského futbalu, resp. na politické zásahy do nezávislých orgánov SFZ.

I. Ku vecnej pôsobnosti GP SR – Osvedčenie a Stanovisko nepredstavujú „iný zásah“

Podávateľovi je známy právny názor GP SR, vyjadrený v upovedomení sp. zn. VI/1 Gd 73/26/1000-4 zo dňa 27.03.2026 (k predchádzajúcemu, typovo obdobnému aktu Ministerstva č. 01042/2026 zo dňa 29.01.2026), v ktorom prokuratúra odmietla vykonať dozor s odôvodnením, že „**Osvedčenie... podľa § 67 ods. 10 zákona o športe je iným zásahom orgánu verejnej správy, pretože právne nadväzuje a vecne súvisí s výkonom kontroly**“ a má ísť o „faktický úkon spojený s konkrétnymi faktickými následkami (pozastavenie vyplácania)“, ktorý nebol vydaný v formalizovanom administratívnom konaní, a preto nepodlieha dozoru podľa § 21 ods. 1 písm. a) Zákona o prokuratúre.

Podávateľ si dovoľuje podotknúť, že tento právny záver ho prekvapil, nakoľko pri hlbšej analýze správneho práva je zrejmé, že právna doktrína ako aj s konštantná judikatúra Najvyššieho správneho súdu SR (NSS SR) a Najvyššieho správneho súdu ČR (NSS ČR) zastávajú z hľadiska klasifikácie presne opačný názor.

Podávateľ si preto dovoľuje predložiť argumentáciu, ktorou preukáže, že **Osvedčenie aj Stanovisko vykazujú všetky formálne aj materiálne znaky opatrenia orgánu verejnej správy**, na preskúmanie ktorého je bezpochyby daná vecná pôsobnosť prokuratúry.

i. Rozdiel medzi „priebehom kontroly“ (iný zásah) a „výsledným aktom kontroly“ (opatrenie)

Je pravdou, že samotný výkon kontrolnej činnosti na mieste samom (napr. vstup inšpektorov do budovy, vyžadovanie predloženia šanónov, fyzické preverovanie počítačov či obmedzovanie osôb pri kontrole) predstavuje faktický postup, ktorý právny poriadok klasifikuje ako *iný zásah orgánu verejnej správy* podľa § 3 ods. 1 písm. e) Správneho súdneho poriadku (SSP).

Právna teória a súdna prax však dôsledne rozlišujú medzi **priebehom kontroly** (procesom šetrenia) a **autoritatívnym aktom, ktorý je na základe kontroly vydaný**. Ak orgán verejnej správy v priebehu kontroly alebo po jej skončení sformuluje akt, ktorým autoritatívne mení, pozastavuje alebo obmedzuje právne postavenie kontrolovaného subjektu, **výsledok tohto postupu už nikdy nie je iným zásahom, ale preskúmateľným rozhodnutím alebo opatrením**. Tento rozdiel potvrdzuje priamo komentár k Správnemu súdnemu poriadku, ktorý uvádza:

„...pod iným zásahom orgánu verejnej správy sa rozumie aj postup tohto orgánu pri výkone kontroly alebo inšpekcie podľa osobitného predpisu... Ak však v rámci takejto kontroly či inšpekcie došlo zo strany orgánu verejnej správy k vydaniu rozhodnutia alebo opatrenia, bude jeho zákonnosť preskúmaná samostatne najmä v rámci všeobecnej správnej žaloby alebo správnej žaloby vo veciach správneho trestania.“⁴

Identický právny názor opakovane ustálila aj súdna prax. V rozhodnutí Krajského súdu, potvrdzovanom Najvyšším správnym súdom SR v konaní sp. zn. **4Sžk/16/2019**, súd kategoricky uviedol:

„Ak v rámci kontroly alebo inšpekcie bude zo strany správneho orgánu verejnej správy vydané rozhodnutie alebo opatrenie, v zásade je potrebné jeho zákonnosť preskúmať samostatne, najmä v rámci všeobecnej správnej žaloby...“

Rovnako Najvyšší správny súd ČR v rozsudku sp. zn. **5 Afs 42/2021** zo dňa 18.03.2022 (ako aj sp. zn. 5 Afs 159/2025) jasne vymedzil, že:

„Ochrana poskytovaná zásahovou žalobou v průběhu daňové kontroly může úspěšně směřovat jen proti takovým úkonům či postupům správce daně, které mají samy o sobě zcela zásadní dopad do jeho právní sféry, a současně není spravedlivé a ústavně konformní po daňovém subjektu požadovat, aby s obranou proti takovýmto úkonům vyčkal až na žalobu směřující proti rozhodnutí...“

Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že pojem „iný zásah“ pokrýva výlučne priebežné procesné a faktické úkony vykonávané na mieste počas samotného preverovania. Akonáhle však orgán verejnej správy (či už HKŠ alebo Ministerstvo) prejaví navonok svoju autoritatívnu vôľu formou písomného aktu, ktorým s okamžitou platnosťou zasiahne do právnej sféry kontrolovaného subjektu a odníme mu jeho zákonnú spôsobilosť, dochádza k vydaniu samostatne preskúmateľného opatrenia orgánu verejnej správy. Kvalifikovať takýto výsledný autoritatívny akt ako „iný zásah“ len preto, že mu predchádzala kontrolná činnosť, je v priamom rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou správnych súdov aj relevantnou odbornou literatúrou.

⁴ FEČÍK, Marián. § 3 [Administratívne pojmy]. In: BARICOVÁ, Jana, FEČÍK, Marián, ŠTEVČEK, Marek, FILOVÁ, Anita a kol. Správny súdny poriadok. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2018, s. 38.

ii. Absencia „okamžitosti“ ako znaku iného zásahu – v prejednávanej veci prebehlo administratívne konanie

Najvyšší správny súd SR v známom zjednocujúcom rozhodnutí (publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod číslom **ZNSS 19/2022**) apeloval na „faktickosť“ iného zásahu:

*„Účelom iného zásahu orgánu verejnej správy (...) je **bezprostredne reagovať na vzniknutú situáciu, ide o výsledok okamžitého uplatnenia oprávnenia** orgánu verejnej správy. Táto bezprostrednosť z povahy veci znemožňuje, aby sa vopred viedol formalizovaný proces s jeho formalizovaným završením... Preto ak zákonodarcia zvolí formu iného zásahu (...), tak **neupravuje formalizovaným spôsobom rozhodovanie a právne posudzovanie prípadu vyúsťujúce do individuálneho správneho aktu ako spravidla odôvodneného a formalizovaného výsledku správneho konania.**“*

V aktuálne posudzovanej veci Podávateľa nešlo o žiadnu „okamžitú úvahu“ alebo bezprostrednú faktickú reakciu na mieste samom (ako keď policajt zadrží vodičský preukaz alebo inšpektor SOI na mieste zapečatí nebezpečnú prevádzku).

Naopak, **vo veci prebehlo formalizované administratívne konanie**. Ministerstvo po doručení Stanoviska HKŠ ex offo začalo rozhodovací proces, vyhodnocovalo listinné podklady, posudzovalo naplnenie právnych neurčitých pojmov („odôvodnené podozrenie“, „závažný nedostatok“) a tento svoj proces formalizovane završilo vydaním samostatného písomného aktu. Ministerstvo vykonalo dokazovanie Stanoviskom HKŠ, čo vyžaduje časový priestor, ktorý pri „inom zásahu“ z povahy veci absentuje.

iii. Napadnuté osvedčenie nie je „faktickým úkonom“, ale formalizovaným právnym aktom

GP vyjadril názor, že Osvedčenie je len „faktickým úkonom“, pretože pri ňom dochádza k zadržaniu peňazí. Avšak GP tu opomína, že tento na prvý pohľad faktický úkon vychádza z Opatrenia – logikou GP by bolo iným zásahom aj rozhodnutie o zadržaní vodičského preukazu, pretože na jeho základe dochádza k faktickému zadržaniu vodičského preukazu či rozhodnutie o zhabaní veci, nakoľko na jeho základe dochádza k faktickému odobratiu veci.

Naviac je pozoruhodné, že Osvedčenie nesie štruktúru a formu typickú pre rozhodnutia – má výrok, odôvodnenie a dokonca aj poučenie. Je zvláštne tvrdiť, že orgán verejnej správy vydal „faktický úkon (iný zásah)“, keď tento akt má formu 5-stranového, podpísaného a opečiatkovaného rozhodnutia s Výrokom, Odôvodnením a Poučením a jeho vydaniu predchádzalo dokazovanie.

Podávateľ dovoľuje osobitne poukázať aj na judikatúru Ústavného súdu SR, konkrétne na nález sp. zn. **III. ÚS 91/2016** zo dňa 17.05.2016., v ktorom Ústavný súd potvrdil dlhodobu ustálenú doktrínu, že za preskúmateľné individuálne správne akty (opatrenia/rozhodnutia) je nevyhnutné považovať aj formálne nepomenované akty, osvedčenia či listy, pričom explicitne uviedol:

*„Za spôsobilý predmet súdneho prieskumu sa tak v zmysle uvedených podmienok súdneho prieskumu už niekoľko rokov ustálenej a prevažujúcej súdnej praxe považujú aj povolenia (...) alebo aj **listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej správy ako právnoaplikačné akty správnych orgánov** uvedené v ustanovení § 3 ods. 7 Správneho poriadku. Aj keď sa na proces vydávania týchto aktov výslovne nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, v zmysle § 3 ods. 7 Správneho poriadku (...) platí, že ustanovenia o základných pravidlách konania uvedených v § 3 ods. 1 až 6 sa primerane použijú **aj pri vydávaní osvedčení, posudkov, vyjadrení, odporúčaní a iných podobných opatrení.**“*

Pre prejednávaný prípad je však absolútne najvýznamnejší záver Ústavného súdu v bode 34 citovaného nálezu sp.

zn. III. ÚS 91/2016, v ktorom Ústavný súd **odmietol prax prekvalifikovania aktov (ako sú oznámenia či osvedčenia) do režimu iných zásahov** a takýto postup označil za protiprávne odopretie spravodlivosti:

*„Ústavný súd považuje za potrebné dodať, že pokiaľ súd v správnom súdnictve odmietne vecne prejednať žalobu (...) smerujúcu proti neformálnemu oznámeniu správneho orgánu, ktorý nemal zo zákona vyplývajúcu povinnosť vydať rozhodnutie, **dopúšťa sa odopretia spravodlivosti** vo vzťahu k takému žalobcovi. **Osobitne v takom prípade nie je namieste konanie o návrhu proti nečinnosti správneho orgánu, ale ani konanie o návrhu proti nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy, keď za nezákonný zásah sa považuje faktické konanie orgánu verejnej správy, ktoré nie je rozhodnutím.**“*

Ak by aj Ministerstvo pri uplatňovaní § 67 ods. 10 Zákona o športe nemalo povinnosť vydať formálne správne rozhodnutie podľa Správneho poriadku, ním vydané „Osvedčenie“ – ktorým s okamžitou platnosťou modifikovalo právny stav a odňalo Podávateľovi spôsobilosť – je matériou typickým opatrením orgánu verejnej správy. Odmietnutie jeho vecného preskúmania v režime dozoru nad opatreniami podľa § 21 ods. 1 písm. a) bod 2 Zákona o prokuratúre s argumentom, že ide o „iný zásah (faktický úkon)“, by bolo v príkrom rozpore s touto konštantnou judikatúrou Ústavného súdu SR a predstavovalo by neprípustné *denegatio iustitiae*.

Napadnuté osvedčenie Ministerstva, ako aj podkladové Stanovisko HKŠ, sú nepochybne **opatreniami orgánov verejnej správy** v konaní o spôsobilosti prijímateľa prostriedkov, ktorými bol autoritatívne zmenený právny status Podávateľa.

Na preskúmanie zákonnosti týchto opatrení je preto plne daná **vecná pôsobnosť prokuratúry podľa § 21 ods. 1 písm. a) bod 2 Zákona o prokuratúre**. Podávateľ preto úctivo žiada, aby GP SR prehodnotila svoj predchádzajúci reštriktívny výklad, ktorý viedol k formálnemu odloženiu veci a aby pristúpila k meritórnemu preskúmaniu nezákonnosti napadnutých aktov, ktoré prezentujeme v nasledujúcej časti tohto podnetu.

II. Úvodné zhrnutie skutkového a právneho pozadia veci

Podávateľ je medzinárodne uznávaným národným športovým zväzom, ktorý s obrovským personálnym, finančným a organizačným úsilím zabezpečuje rozvoj najmasovejšieho športu v Slovenskej republike.

Osvedčenie vydalo Ministerstvo cestovného ruchu a športu SR (ďalej len „**Ministerstvo**“), do ktorého pôsobnosti patrí okrem iného aj financovanie uznaných športov prostredníctvom príspevku uznanému športu na základe zákona č. 440/2015 Z. z. o športe v znení neskorších predpisov (ďalej len „**Zákon o športe**“).

Príspevok uznanému športu je v zmysle § 68 ods. 1 Zákona o športe zákonným nárokom národných športových zväzov. Samotné športové kluby s týmito prostriedkami legitímne počítajú, pričom tvoria veľkú časť celkových príjmov regionálnych a mládežníckych klubov. Zároveň ide o prostriedky striktno účelovo viazané – zo zákona musia byť použité výlučne na vopred určený a verejne kontrolovateľný účel (chod športu, výchova mládeže, reprezentácia). Tieto prostriedky sú tak nevyhnutné pre chod celého slovenského futbalu.

Pre autentické navnímanie celého kontextu si SFZ dovoľí doplniť, že v poslednom období sa tento zákonom predvídaný mechanizmus financovania stal rukojemníkom mocenských ambícií. Minister začal v mediálnom priestore formulovať hostilné vyjadrenia voči vedeniu SFZ, pričom z jeho verejného naratívu bolo zreteľne cítiť snahu o dosiahnutie personálnej výmeny na čele SFZ.

Krátko po tejto mediálnej ofenzíve namierenej proti SFZ nasledoval sled vzájomne nadväzujúcich udalostí, ktorý podľa SFZ nebol náhodný a zahŕňal aj kontroly vykonávané Hlavným kontrolórom športu (ďalej len „**HKŠ**“ alebo „**Hlavný kontrolór**“).

Okrem toho HKŠ vyjadril pochybnosti o tom, či prezident SFZ pri údajnom uzatváraní sporných dohôd o ručení postupoval v súlade so schvaľovacími limitmi podľa interných predpisov SFZ. Ako však preukážeme ďalej, tento argument je vo vzťahu k ohrozeniu financií absolútne irelevantný – ak by štatutár SFZ skutočne konal bez zákonom a stanovami vyžadovaného súhlasu najvyššieho kolektívneho orgánu, išlo by o absolútne neplatný úkon. Z právne neexistujúceho záväzku tak SFZ objektívne nemôže vzniknúť žiadne ohrozenie prostriedkov účelovo viazaných verejných prostriedkov.

HKŠ na základe vyššie uvádzaných skutočností vyfabuloval umelú konštrukciu o "neposkytnutí súčinnosti", resp. o „porušení interných predpisov“ a dňa 29.07.2026 doručil Ministerstvu svoje Stanovisko. Ministerstvo uvedené Stanovisko nekriticky prebral a dňa 30.07.2026 vydal Osvedčenie, ktorým s okamžitou platnosťou dočasne pozastavil SFZ spôsobilosť prijímateľa verejných prostriedkov podľa § 67 ods. 10 zákona č. 440/2015 Z. z. o športe, čím mu **fakticky zablokoval finančné prostriedky v existenčnej sume 4 072 738 €**.

SFZ považuje Osvedčenie za nezákonné, zjavne neprimerané, nepreskúmateľné a vydané na základe hrubého skreslenia skutkového a právneho stavu. Bližšie dôvody nezákonnosti predstavíme v ďalšom texte tohto podnetu.

III. Hrozba, že SFZ Príspevok použije na úhradu „pohľadávok“ tretích osôb, je neopodstatnená (neexistuje)

i. Nesprávne právne posúdenie a nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov

Ministerstvo v odôvodnení Osvedčenia (vychádzajúc zo Stanoviska HKŠ) opakovane konštatuje, že účelom dočasného pozastavenia spôsobilosti je „**predísť vzniku právnych alebo finančných následkov počas prebiehajúcej kontroly**“.

SFZ však zdôrazňuje, že prostriedky, ktorých vyplatenie Ministerstvo týmto Opatrením zablokovalo (tretia splátka príspevku uznanému športu vo výške vyše 4 miliónov eur), sú vedené na osobitnom a prísne oddelenom bankovom účte a sú zo zákona striktné účelovo viazané na financovanie mládežníckych líg, rozvoj talentov a štátnu reprezentáciu.

Čo je takisto potrebné zdôrazniť – tieto prostriedky požívajú absolútnu exekučnú imunitu. V zmysle § 102 ods. 1 Exekučného poriadku (účelové určenie) v spojení s § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy (pôvod zo štátneho rozpočtu) platí, že na tieto prostriedky exekútor ani žiadny iný súkromný veriteľ nemôže zo zákona siahnuť.

Je teda samozrejmé, že medzi deklarovaným účelom zablokovania (ochrana pred úhradou súkromných ručiteľských záväzkov) a samotným príspevkom neexistuje absolútne žiadna príčinná súvislosť. Z týchto peňazí sa totiž predmetné súkromnoprávne záväzky objektívne nedajú a nikdy nebudú dať uspokojiť.

Hrozba finančne nepriaznivých následkov pre príspevok (ako ju definuje Ministerstvo) ešte počas prebiehajúcej

kontroly (ako to zdôvodňuje Ministerstvo) by bola prítomná napríklad v situácii, ak by kontrolný orgán pojal podozrenie, že SFZ tieto konkrétne dotačné prostriedky využíva podvodne, napr. by zamestnával trénerov, no v skutočnosti by títo nevykonávali žiadnu prácu a iba poberali mzdu, prípadne by s prostriedkami nakladal neehospodárne, napríklad by z nich hradil extrémne predražené tréningové kempy alebo by nakupoval predražené športové pomôcky pre mládež, nie v situácii, kedy tieto prostriedky – pre zákonnú ochranu nie sú nijako ohrozené.

Postup Ministerstva je navyše už na prvý pohľad v príkrom rozpore s princípmi elementárnej spravodlivosti, keďže je absolútne neakceptovateľné, aby bežní beneficianti príspevku – mládežnícki tréneri, regionálne kluby a športujúce deti – znášali devastačné existenčné následky len preto, že kontroverzné tretie strany (veritelia) účelovo dezinterpretujú obsah, rozsah a platnosť súkromnoprávných zmlúv, ktoré uzavrel SFZ. Štátna moc nemôže brať športujúcu mládež ako rukojemníka v nevyriešenom súkromnoprávnom spore.

V rovine prirovnania (ad absurdum) je to akoby keby lekár zistil, že pacient má diagnostikovanú silnú alergiu na arašidy, a v snahe „predísť zdravotným komplikáciám“ by mu zakázal piť čistú vodu. Tento zákaz je neúčinný, takisto ako zablokovanie nemá akýkoľvek vplyv na ochranu príspevku (ktorý je už chránený zákonom).

Tým, že Ministerstvo použilo zabezpečovací inštitút (pozastavenie financovania) na prostriedky, ktoré sú už pred deklaroványm rizikom chránené priamo ex lege (zákonom), dopustilo sa nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 191 ods. 1 písm. c) SSP. Ministerstvo nesprávne posúdilo právnu povahu Príspevku uznanému športu a jeho exekučnú imunitu, v dôsledku čoho aplikoval ust. § 67 ods. 10 Zákona o športe spôsobom, ktorý úplne odporuje princípu proporcionality a logiky (nemôže existovať odôvodnené podozrenie z ohrozenia financií tam, kde ohrozenie z povahy veci nevzniká).

Zároveň je Opatrenie v tejto časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov v zmysle § 191 ods. 1 písm. d) SSP. Ministerstvo v odôvodnení Osvedčenie nijakým spôsobom nevysvetlilo kauzálny nexus – teda logický myšlienkový postup, akým spôsobom zadržanie prostriedkov tieto už bez tak zákonom chránené prostriedky „ochráni“ – ak by teda tretie strany na ne aj tak siahnuť nemohli. Bez vysvetlenia tejto príčinnej súvislosti je Osvedčenie arbitrárne a ako také musí byť zrušené.

IV. Politické prepojenie, zjavný konflikt záujmov a absencia nezávislosti kontrolného orgánu

Ustanovenie § 14 ods. 11 Zákona o športe konštituuje inštitút Hlavného kontrolóra športu ako výlučne nezávislý a odborný orgán kontroly. Táto nezávislosť však bola v posudzovanom prípade hrubo narušená a nahradená politickou koordináciou, čo naplňuje ďalej uvedené dôvody nezákonnosti.

i. Konal neoprávnený orgán a došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní

SFZ preukazuje, že medzi Hlavným kontrolórom športu a ministrom cestovného ruchu a športu SR (ktorý kontrolóra do funkcie navrhol a ktorý je štatutárom Ministerstva) existuje priame a úzke politické prepojenie. Obe osoby pôsobia v rovnakej politickej strane a v predchádzajúcom období **spoločne kandidovali vo voľbách**, pričom **spoločne vystupovali vo verejnom priestore a na predvolebných billboardoch** (čo SFZ preukazuje pripojenou fotografiou).

Dôkaz: Fotografia billboardu z politickej kampane Ministra Rudolfa Huliaka a HKŠ

Tieto skutočnosti naberajú na právnej závažnosti v kontexte verejne známeho a dlhodobo prezentovaného hostilného postoja ministra voči súčasnemu vedeniu SFZ a jeho verejne deklarovanej ambícii zasiahnuť do

personálnej autonómie zväzu.

Uvedená politická symbióza zakladá dôvodnú pochybnosť o tom, že HKŠ v predmetnej veci nekonal ako nezávislý, nestranný a objektívny orgán kontroly, ale ako priamy vykonávateľ politickej vôle Ministerstva. Konanie pred orgánom verejnej správy, v ktorom kontrolór stráca svoju nestrannosť a koordinuje svoj postup s politickým vedením Ministerstva musí byť postihnuté procesnou vadou podľa § 191 ods. 1 písm. g) SSP, ktorá mala za následok vydanie arbitrárneho a nezákonného rozhodnutia.

O skutočnosti, že postup HKŠ a Ministerstva (Ministra) bol vopred úzko koordinovaný a že kontrolór nebol nezávislý, jasne svedčí aj zarážajúca časová následnosť vydania oboch aktov. Osvedčenie bolo totiž vydané hneď na ďalší deň po vydaní Stanoviska HKŠ. Z hľadiska reálneho fungovania ústredného orgánu štátnej správy je objektívne vylúčené, aby Ministerstvo v priebehu tak extrémne krátkeho času (fakticky niekoľkých hodín) dokázal nezávisle, kriticky a komplexne naštudovať rozsiahly spisový materiál, vyhodnotiť závery kontroly a následne sformulovať vlastnú správnu úvahu o odňatí miliónových prostriedkov. Táto časová os naznačuje, že postup oboch orgánov bol vopred dohodnutý a Ministerstvo Stanovisko HKŠ vôbec nepreskúmalo, ale ho iba mechanicky a slepo prevzalo do vopred pripraveného rozhodnutia.

Z dôvodu zjavnej prepojenosti HKŠ a ministra, HKŠ postráda legitimitu konať ako „oprávnený orgán“. Nakoľko Stanovisko tvorilo podklad Osvedčenia, pričom bolo nekriticky do Osvedčenia prevzaté – je aj Osvedčenie zaťažené vadou podľa § 191 ods. 1 písm. b) SSP (rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol oprávnený).

ii. Nesprávne a nedostatočne zistený skutkový stav

Na základe vyššie uvedených skutočností sa možno dôvodne domnievať, že výkon kontroly primárne nesledoval zistenie skutočného stavu veci a materiálnej pravdy v zmysle Zákona o športe, ale bol výsledkom vopred daného zámeru skonštruovať „porušenie“, aby vznikla formálna zámienka na zastavenie financovania futbalového zväzu. Takto ustálený skutkový stav nemôže byť zistený správne.

Politická motivácia kontroly vysvetľuje, prečo HKŠ a následne Ministerstvo v odôvodnení Osvedčenia absolútne ignorovali všetky exaktné listinné dôkazy a rozsiahle vyjadrenia SFZ o falšovaní zmlúv treťou stranou a neprekročení limitov. Skutkový stav, ktorý vzalo Ministerstvo za základ svojho fakticky likvidačného Osvedčenia, je len účelovým selektovaním nepreukázaných tvrdení tretej strany, je v príkrom rozpore s administratívnym spisom a nemá v ňom reálnu oporu [§ 191 ods. 1 písm. f) SSP].

iii. Nesprávne právne posúdenie veci a nepreskúmateľnosť

Ak orgán verejnej správy použije zákonný inštitút (dočasné pozastavenie financovania) na iný účel, než na aký ho zákonodarca určil (t.j. na vytvorenie finančného a personálneho tlaku na nezávislé športové hnutie z politických dôvodov), musí ísť aj o nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 191 ods. 1 písm. c) SSP.

SFZ poukazoval na prepojenie a stratu nestrannosti orgánov v priebehu konania pred HKŠ. Ministerstvo a HKŠ sa však s touto kľúčovou námietkou v Osvedčení nijako nevysporiadali, čím Osvedčenie a Stanovisko zaťažili hrubou nepreskúmateľnosťou pre nedostatok dôvodov [§ 191 ods. 1 písm. d) SSP].

V. Porušenie ústavného princípu proporcionality a primeranosti zásahu do majetkových práv

i. Nesprávne právne posúdenie a nedostatočné odôvodnenie

SFZ v prvom rade zastáva názor, že Osvedčenie vôbec nemalo byť vydané, na jeho vydanie nie sú splnené podmienky a žiadne hrozby či porušenia neexistujú. Z opatrnosti a subsidiárne si ale (pre prípad, že by si súd skutočne osvojil základ obrany Ministerstva) dovoľí poukázať aj na neprimeranosť Osvedčenia.

Zásah do práv je v právnom štáte prípustný len vtedy, ak deklarovaný cieľ nemožno dosiahnuť miernejšími prostriedkami (ultima ratio).

V prvom rade Ministerstvo ani nezvládlo identifikovať cieľ či riziko, ktoré by mali odôvodňovať zásah do práv. Ministerstvo v odôvodnení Osvedčenia uvádza, že účelom pozastavenia spôsobilosti je „predísť vzniku právnych alebo finančných následkov počas kontroly“. Z hľadiska právneho posúdenia však Ministerstvo vôbec neidentifikuje, aký konkrétny protiprávny následok SFZ v súčasnosti spôsobuje, alebo aký mu bezprostredne hrozí spôsobiť. V Osvedčení nie je uvedené, aký ďalší zmluvný záväzok má zväz prevziať, aká konkrétna škoda mu má vzniknúť, ani akým logickým mechanizmom pozastavenie verejného financovania tomuto abstraktnému následku zabráni.

V prvom rade si dovoľujeme poukázať na samotnú formuláciu výroku Osvedčenia, ktorý pozastavuje spôsobilosť SFZ prijímať verejné prostriedky na neobmedzenú dobu (na neurčito), resp. bez akéhokoľvek časového ohraničenia či určenia exaktných podmienok jeho zániku.

Pozastavenie spôsobilosti prijímať verejné prostriedky počas prebiehajúcej kontroly je z hľadiska teórie správneho práva inštitútom so striktnou preventívnou a dočasnou (zabezpečovacou) povahou. Nejde o meritórnu sankciu za preukázané porušenie zákona. Tým, že Ministerstvo naformulovalo výrok Osvedčenia na neurčito, nedovoleným spôsobom zmenilo povahu tohto inštitútu, resp. z prechodného zabezpečovacieho prostriedku vyvorilo trvalú sankciu s likvidačnými následkami, ktorá svojou intenzitou de facto zodpovedá odňatiu osvedčenia o uznanom športe, avšak bez uskutočnenia zákonného konania a bez splnenia prísnych zákonných podmienok na takýto postup.

S neobmedzeným trvaním pozastavenia Príspevku súvisí aj zásah do princípu právnej istoty. SFZ netuší, ako dlho bude tento likvidačný stav trvať. Navyiac je trvanie zásahu ponechané na rýdzo subjektívnu vôľu a tempo práce Hlavného kontrolóra športu (a Ministerstva), ktorí nie sú viazaní žiadnou prekluzívnou lehotou na ukončenie kontroly, čím môžu účelovo predlžovať finančnú paralýzu zväzu celé mesiace či roky a tým vytvárať tlak na presadzovanie vlastných politických záujmov.

Inými slovami, SFZ vníma náramne problematicky, že výrok Osvedčenia neobsahuje žiadnu rozvážovacu podmienku ani jasne formulovaný imperatív, po ktorého splnení by sa pozastavenie financovania automaticky skončilo.

Nad rámec časového hľadiska ďalej poukazujeme, že Ministerstvo pozastavilo vyplatenie celej tretej splátky Príspevku vo výške približne 4 milióny eur. Ministerstvo pritom, pri zistení reálnej hrozby mohlo pozastaviť iba pomernú časť Príspevku (nie Príspevok v celom rozsahu) – teda účelovo viazaných miliónov na tréningy detí, mládežníckej ligy a reprezentáciu SR, ktoré so spornými zmluvami nemajú absolútne nič spoločné.

Štandardným a zákonným postupom pri výkone akejkoľvek kontroly v štátnej správe je vypracovanie protokolu a uloženie konkrétnych, záväzných opatrení na odstránenie zistených nedostatkov s primeranou lehotou na ich splnenie. Ministerstvo tento štandardný procesný postup úplne preskočilo a namiesto výzvy na nápravu rovno

uplatnilo najinvasivejšiu možnú sankciu.

Ministerstvo sa vydaním neprimeraného Osvedčenia – dopustilo nesprávneho právneho posúdenia podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP. Zároveň tým, že rezignovalo na vykonanie princípu proporcionality, zaťažilo Osvedčenie arbitrárnym, nedostatočným odôvodnením [§ 191 ods. 1 písm d) a g) SSP].

VI. SFZ poskytol súčinnosť

Na tomto mieste by sa mohla argumentácia SFZ de facto skončiť. Keďže napadnuté Osvedčenie má mať (aspoň formálne) povahu len dočasného, predbežného zabezpečovacieho inštitútu (hoci pre absolútnu neurčitost výroku vykazuje neprípustné prvky trvalej sankcie), preukázanie i) absencie akejkolvek reálnej hrozby, resp. ii) neurčitosti výroku a iii) jeho neprimeranosti samé osebe postačujú na jeho zrušenie.

SFZ by tak, prísne vzaté, v tomto štádiu už vôbec nemusel vecne argumentovať k samotným dôvodom prebiehajúcej kontroly, keďže predpoklady pre vydanie „dočasného opatrenia“ neboli naplnené.

Z opatrnosti a pre úplné dovysvetlenie svojvôle v postupe Ministerstva však SFZ v nasledujúcom obsahu podnetu otvorí aj samotné meritum kontroly a na ňu nadväzujúceho konania. SFZ preukáže, prečo sú piliere prebiehajúcej kontroly od samého začiatku absolútne bezpredmetné a právne neudržateľné. Elementárna právna logika hovorí, že ak je od samého počiatku kontrola nezákonná, nedôvodná a účelová, musia byť nevyhnutne nezákonné aj všetky súvisiace úkony (Osvedčenie). Z hľadiska práva totiž nie je možné sankcionovať kontrolovaný subjekt (a to ani vo forme dočasného pozastavenia financovania, ani vytýkaním údajného neposkytnutia súčinnosti či domnelého porušenia interných lehôt) v rámci kontroly, ktorej samotný predmet a realizácia sú v príkrom rozpore so zákonom.

Ministerstvo kladie SFZ za vinu, že SFZ „poskytol súčinnosť v nedostatočnom rozsahu“, pretože nepredložil všetky požadované dokumenty (ako napríklad zmluvy tretích strán a schvaľovacie uznesenia orgánov). Tento „prevzatý“ záver od HKŠ však vykazuje viacero vád, ktoré odôvodňujú zrušenie Osvedčenia a jemu predchádzajúceho Stanoviska.

i. Nesprávne právne posúdenie pojmu „zákonná súčinnosť“

Ministerstvo pri vydaní opatrenia vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď extenzívne a zákonne nekonformne vyložilo ustanovenie § 14 ods. 2 písm. a) v spojení s ods. 6 Zákona o športe.

HKŠ vyžadoval dokumenty tretích osôb: Ustanovenie § 14 ods. 2 písm. a) Zákona o športe oprávňuje kontrolóra vyžadovať podklady len „v nevyhnutnom rozsahu“ a z povahy veci len také, s ktorými kontrolovaný subjekt disponuje. Ministerstvo však sankcionuje SFZ za to, že nepredložil zmluvy uzatvorené medzi spoločnosťou Best Press a spoločnosťami SWAN, ASBIS SK či APEX Services a to napriek tomu, že SFZ nebol zmluvnou stranou týchto zmlúv a týmito zmluvami ani nedisponuje. Právne posúdenie, podľa ktorého nepredloženie cudzej listiny neprístupnej kontrolovanému subjektu predstavuje „neposkytnutie súčinnosti“, je v materiálnom právnom štáte neudržateľné. Ministerstvo tak od SFZ nezákonne vyžadovalo splnenie objektívne nemožnej povinnosti.

HKŠ vyžadoval neexistujúce dokumenty: SFZ Hlavnému kontrolórovi riadne a podrobne vysvetlil, prečo nedisponuje uzneseniami Konferencie, resp. Výkonného výboru SFZ k vyššie menovaným zmluvám. Dôvodom je, že vôľa SFZ nikdy nesmerovala k prevzatíu záväzkov presahujúcich limity Stanov SFZ (nad 100 000 EUR), a preto vyhotovenie takýchto uznesení nebolo právne ani fakticky potrebné (rovnako ako stanoviská komisií). Ak HKŠ a Ministerstvo

nesúhlasia s týmto právnym posúdením SFZ, ide o spor o právny názor. Ministerstvo však vady svojho právneho posúdenia prekrylo tým, že odlišný právny názor kontrolovaného subjektu nezákonne subsumoval pod „neposkytnutie súčinnosti“. Súčinnosť v správnom práve nemožno stotožňovať s povinnosťou subjektu poriadit sa predbežnej právnej hypotéze kontrolóra.

ii. Zistený skutkový stav je v rozpore so spisom a nemá v ňom oporu

Záver Ministerstva, že SFZ neposkytol súčinnosť, je navyše v rozpore s administratívnym spisom, z obsahu ktorého jednoznačne vyplýva, že SFZ na oznámenie o začatí kontroly reagoval obratom, rozsiahlym písomným stanoviskom zo dňa 20.04.2026. V ňom sa vyjadril ku všetkým okruhom požiadaviek, predložil všetky relevantné dokumenty vo svojej dispozícii a vyčerpávajúco odôvodnil, prečo je jeho ručiteľská expozícia voči spomínaným spoločnostiam nulová.

Dôkaz: Stanovisko SFZ ku Stanovisku HKŠ zo dňa 20.04.2026

Skutkový stav zistený Ministerstvom nemá oporu vo vyjadreniach a dôkazoch žurnalizovaných v spise a je len účelovou konštrukciou slúžiacou na formálne obhájenie zásahu do financovania SFZ.

iii. Nedostačujúce zistenie skutkového stavu a nezákonné obrátenie dôkazného bremena

Ministerstvo prijalo likvidačné Osvedčenie na základe skutkového stavu, ktorý bol absolútne nedostačujúci na riadne posúdenie veci, čím sa súčasne dopustil podstatného porušenia procesných práv SFZ.

Za prvé, Ministerstvo malo bez akéhokoľvek vlastného dokazovania za to, že medzi SFZ a tretími osobami platne vznikli ručiteľské záväzky v rozsahu miliónov eur. Na základe tejto nepreukázanej hypotézy následne SFZ sankcionoval za to, že nepredložil doklady o schválení týchto (neexistujúcich) záväzkov.

Správny orgán musí najskôr spoľahlivo zistiť a preukázať existenciu, platnosť a obsah právneho úkonu, a až následne môže posudzovať, či takýto úkon podliehal schvaľovaciemu režimu podľa Stanov SFZ. Ministerstvo postupovalo presne opačne. Absenciu dôkazu o schválení zmluvy zneužilo ako „dôkaz“ existencie závažného nedostatku, pričom úplne rezignovalo na zistenie, či nejaký platný záväzok vôbec vznikol. „Zistenia“ HKŠ a Ministerstva sú preto skutkovo nepostačujúce.

iv. Osvedčenie je v neposlednom rade nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov

SFZ v priebehu kontroly výslovne, opakovane a podrobne argumentoval, že predložil všetky dokumenty a informácie, ktorými reálne disponoval. Vo vzťahu k chýbajúcim dokumentom SFZ jasne a vecnými argumentmi vysvetlil, prečo ďalšie listiny poskytnúť nedokáže. V prípade zmlúv medzi spoločnosťou Best Press a tretími stranami ide o zmluvy, ktorých zmluvnou stranou SFZ nie je a nedisponuje nimi. V prípade uznesení Konferencie či Výkonného výboru SFZ ide o listiny, ktoré vôbec neexistujú, pretože vyhotovenie takýchto rozhodnutí nebolo v zmysle Stanov SFZ potrebné, keďže vôľa SFZ nikdy nesmerovala k prevzatíu záväzkov presahujúcich limity (100 000 EUR).

Ministerstvo sa však s touto obranou SFZ v Osvedčení nijakým spôsobom nevysporiadalo (obdobne ani HKŠ v Stanovisku). V odôvodnení Osvedčenia absentuje akákoľvek úvaha o tom, prečo Ministerstvo toto vysvetlenie neakceptuje. Ministerstvo vôbec neskúmalo, či požadované dokumenty reálne existujú, či sa nachádzajú vo

faktickej dispozícii SFZ a či má SFZ vôbec právnu možnosť ich predložiť.

Správny orgán nemôže z nepredloženia konkrétneho dokumentu vyvodiť drakonický záver o „neposkytnutí súčinnosti“ bez toho, aby sa najskôr vysporiadal s námietkou účastníka, že požadované splnenie povinnosti je objektívne nemožné. Uvedené činí Osvedčenie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov, arbitrárnym a v priamom rozpore s požiadavkami § 191 ods. 1 písm. d) SSP.

SFZ výslovne zdôrazňuje, že všetky vyššie uvedené dôvody a vytýkané vady sa v plnom rozsahu vzťahujú aj na podkladové Stanovisko HKŠ. Je nepopierateľnou skutočnosťou, že napadnuté Osvedčenie je po obsahovej stránke len nekritickým a doslovným prevzatím chybných konštrukcií kontrolného orgánu. Keďže práve HKŠ ako primárny subjekt nesprávne vyložil pojem zákonnej súčinnosti, vyžadoval objektívne neexistujúce a cudzie listiny, obrátil dôkazné bremeno a absolútne odignoroval ucelenú obranu SFZ žurnalizovanú v spise, Stanovisko trpiace týmito vadami nemohlo predstavovať zákonný podklad pre vydanie Osvedčenia. Zrušenie Osvedčenia si preto v zmysle § 27 ods. 1 SSP nevyhnutne vyžaduje aj súčasné zrušenie nezákonného a nepreskúmateľného Stanoviska HKŠ, z ktorého tieto fundamentálne pochybenia priamo pramenili.

VII. Neboli obídené schvaľovacie limity konferencie SFZ

i. Nesprávne právne posúdenie

Druhým pseudopilierom napadnutého Osvedčenia je tvrdenie Ministerstva (prevzaté zo Stanoviska HKŠ), že pri údajnom uzatváraní sporných ručiteľských dohôd mohlo dôjsť k „obídeniu schvaľovacích limitov Konferencie SFZ“, čo má pre SFZ predstavovať „riziko nesprávneho vnútorného riadenia finančných záväzkov SFZ“.

V prvom rade SFZ zdôrazňuje, že prostriedky príspevku uznanému športu sú zo zákona aj zo zmluvy striktné účelovo určené a viazané výlučne na zákonom predpokladané športové aktivity (rozvoj mládeže, reprezentácia, správa a prevádzka). S týmito dotačnými prostriedkami tak nikto – ani štatutárny orgán SFZ – nemôže voľne a svojvoľne nakladať, ani z nich plniť akékoľvek nesúvisiace či sporné súkromnoprávne záväzky. Tvrdené „riziko nesprávneho vnútorného riadenia finančných záväzkov SFZ“ je preto vo vzťahu k verejným prostriedkom nereálne a zjavne účelovo konštruované (pričom, tieto prostriedky požívajú absolútnu exekučnú imunitu, takže na ne žiadny veriteľ nemôže siahnuť dokonca ani prostredníctvom exekúcie).

V druhom rade SFZ zdôrazňuje, že pri uzatváraní predmetných zmluvných vzťahov nedošlo k žiadnemu porušeniu interných predpisov ani schvaľovacieho mechanizmu. Skutočná vôľa SFZ totiž nikdy nesmerovala k prevzatiu ručiteľských záväzkov v miliónových sumách, ale výlučne k prevzatiu rozsahovo obmedzeného ručenia v hodnote neprevyšujúcej stanovený limit 100 000 EUR, na ktorý sa predchádzajúci súhlas Konferencie ani Výkonného výboru podľa Stanov SFZ nevyžadoval. Samotná existencia, autenticita, ako aj skutočný obsah a rozsah týchto listín, resp. potenciálne spáchanie trestného činu podvodu zo strany aktuálne neznámeho páchatela sú v súčasnosti predmetom prieskumu pred príslušnými súdmi. Správny orgán v žiadnom prípade nie je oprávnený prejednávať výsledok súdnych konaní a vydávať sporné nároky veriteľov za preukázané dlhy zväzu.

Po tretie, aj keby štatutárny orgán SFZ skutočne prekročil svoje právomoci a porušil interné či zákonné pravidlá o tom, že sporné ručiteľské záväzky mali byť vopred schválené Konferenciou SFZ, tento stav by paradoxne nepredstavoval žiadne riziko pre majetok zväzu ani legitímny dôvod na zastavenie financovania. Takéto zmluvy uzatvorené bez predchádzajúceho súhlasu kompetentného orgánu by boli od samého počiatku neplatné, a preto

z nich SFZ objektívne nemôže vzniknúť žiadne „riziko nesprávneho vnútorného riadenia finančných záväzkov SFZ“.

V právnom poriadku je nevyhnutné dôsledne rozlišovať medzi tvorbou vôle právnickej osoby a jej prejavom navonok. Skutočnosť, že prezident SFZ je ako štatutárny orgán oprávnený konať v mene zväzu navonok, ani prinajmenšom neznamena, že je oprávnený sám a autokraticky túto vôľu aj vytvoriť. Ak zákon alebo stanovy zverujú rozhodnutie o určitom právnom úkone konkrétnemu kolektívnemu orgánu, vôľa právnickej osoby môže vzniknúť výlučne jeho rozhodnutím. Úlohou štatutára je následne už len takto legálne vytvorenú vôľu navonok prejaviť (podpísať zmluvu).

Práve túto situáciu explicitne upravuje § 22 ods. 1 písm. c) Zákona o športe. Zákon tu kogentne ustanovuje, že schvaľovanie zmluvných vzťahov nad hodnotu určenú stanovami patrí do výlučnej pôsobnosti najvyššieho orgánu (Konferencie) a vyžaduje súhlas kvalifikovanej väčšiny. Nejde teda o žiadne „interné obmedzenie“ oprávnenia prezidenta, ale o zákonnú úpravu rozdelenia rozhodovacích kompetencií, ktorá určuje samotný spôsob tvorby vôle národného športového zväzu. Na túto nadväzujú čl. 42 a čl. 54 Stanov SFZ.

Z uvedeného vyplýva, že ak skutočne vo veci ručiteľských zmlúv mal konať príslušný kolektívny orgán (Konferencia alebo Výkonný výbor SFZ) a tento nikdy nerozhodol o prevzatí ručiteľského záväzku, vôľa právnickej osoby vôbec nevznikla. Bez existencie vôle nemôže vzniknúť platný právny úkon. Podpis štatutára bez predchádzajúceho rozhodnutia kompetentného orgánu nie je schopný tento fundamentálny deficit hojiť. Takýto právny úkon je v zmysle § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný od samého počiatku (ex tunc).

Uvedené možno prirovnať ku vzťahu medzi starostom obce (ako štatutárnym orgánom s právomocou navonok prejavovať vôľu) a obecným zastupiteľstvom (ako kolektívnym orgánom s vyhradenou právomocou tvorby vôle). V slovenskej aplikačnej praxi je absolútne nesporné, že ak starosta obce z vlastnej iniciatívy podpíše zmluvu o prevode obecného majetku alebo prevzatí významného záväzku bez toho, aby tento úkon vopred schválilo obecné zastupiteľstvo, takáto zmluva obec nezaväzuje a nevytvára žiadne „riziko finančnej nestability“ pre obecný rozpočet.

Tento záver potvrdzuje aj konštantná judikatúra. Krajský súd v Žiline v rozhodnutí sp. zn. 6Co/147/2013 výslovne konštatoval, že ak štatutárny orgán uzavrie zmluvu bez predchádzajúceho rozhodnutia orgánu, ktorému stanovy zverujú právomoc rozhodnúť, absentuje vôľa právnickej osoby a právny úkon je absolútne neplatný. Najvyšší súd SR v rozhodnutiach sp. zn. 3 Odo 21/2002 a 1 Obdo V 9/2005 opakovane ustálil, že tam, kde zákon zveruje rozhodnutie o majetkových úkonoch kolektívnemu orgánu, štatutár nemôže svojím podpisom nahradiť jeho vôľu; úkon uskutočnený bez tohto rozhodnutia je absolútne neplatný.

Na záver možno konštatovať, že Ministerstvo vyvodilo „riziko ohrozenia verejných prostriedkov“ zo situácie, ktorá z hľadiska zákonných záruk a možných právnych následkov žiadnu majetkovú hrozbu nepredstavuje.

ii. Skutkový stav je v rozpore s administratívnym spisom a zistenia sú nedostačujúce na riadne posúdenie veci

Záver Ministerstva, že pri uzatváraní sporných dohôd došlo k „obídeniu schvaľovacích limitov Konferencie SFZ“, je v príkrom rozpore s obsahom administratívneho spisu.

Zo spisu jednoznačne vyplýva, že vôľa SFZ pri rokovaní s tretími osobami nikdy nesmerovala k prevzatí miliónových ručiteľských záväzkov, ale výlučne k prevzatí rozsahovo obmedzeného ručenia v hodnote pod 100 000 EUR. Na takýto právny úkon sa v zmysle čl. 54 ods. 3 Stanov SFZ predchádzajúci súhlas Konferencie ani

Výkonného výboru nevyžadoval.

Ministerstvo však v napadnutom Osvedčení túto kľúčovú skutkovú obranu SFZ úplne ignorovalo. Vzalo za hotovú vec nepreukázané tvrdenie tretej strany o existencii miliónového záväzku a na základe tejto umelej premisy vyvodil „porušenie schvaľovacích procesov“. Takýto postup znamená, že skutkový stav, ktorý vzal správny orgán za základ svojho opatrenia, nemá oporu v spise a je s ním v priamom rozpore.

Zároveň platí, že správny orgán si zadovážil skutkový stav, ktorý bol absolútne nedostačujúci na riadne posúdenie veci [§ 191 ods. 1 písm. e) SSP]. Ministerstvo totiž vôbec neskúmalo, aká bola skutočná výška, platnosť a obsah posudzovaného právneho úkonu. Z hľadiska právnej logiky je neprípustné vyvodiť porušenie schvaľovacieho kvóra bez toho, aby správny orgán najskôr spoľahlivo a nepochybne zistil, či posudzovaná zmluva vôbec dosiahla hodnotu, ktorá takému schváleniu podlieha. Ministerstvo tak spravilo predčasný a nezákonný záver na základe neúplného skutkového zistenia. Zároveň ale podotýkame, že Ministerstvo si takýto úsudok ani nemôže urobiť až do vyriešenia týchto otázok zo strany súdov.

iii. Nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov

Ministerstvo (a pred ním HKŠ) pri vydaní Osvedčenia úplne rezignovali na svoju zákonnú povinnosť vysporiadať sa s ucelenou obranou SFZ, ktorú SFZ preukázateľne uplatnil už v priebehu kontrolnej činnosti.

Dôkaz: Vyjadrenie (zo dňa 20.04.2026) k žiadosti o vyjadrenie v rámci kontrolnej činnosti HKŠ-2026/15

SFZ v rámci svojej súčinnosti predložil HKŠ detailné písomné vyjadrenie, v ktorom jasne a vecne vysvetlil, prečo k posudzovaným zmluvám neexistujú (a ani nemohli existovať) schvaľovacie uznesenia Konferencie alebo Výkonného výboru SFZ.

Po prvé, SFZ správneho orgánu výslovne vysvetlil, že jeho skutočná vôľa pri rokovaní nikdy nesmerovala k prevzatíu miliónových ručiteľských záväzkov, ale výlučne k prevzatíu rozsahovo obmedzeného ručenia v hodnote pod 100 000 EUR. V zmysle čl. 54 ods. 3 Stanov SFZ je štatutárny orgán oprávnený samostatne uzatvárať zmluvné vzťahy do tohto finančného limitu bez toho, aby bol potrebný predchádzajúci súhlas Výkonného výboru alebo Konferencie. Z rovnakého dôvodu nebolo právne ani fakticky vyžadované stanovisko legislatívno-právnej komisie či kontrolóra.

SFZ zároveň v priebehu kontroly opakovane upozornil na konkrétne skutkové okolnosti spochybňujúce pravosť a obsah listín, z ktorých kontrolór vyvodzoval miliónové záväzky. SFZ preukázal existenciu obsahovo odlišných rovnopisov tej istej dohody (prípady ASBIS SK) a priame dôkazy o neoprávnenej manipulácii a mechanickom spájaní podpisových strán s odlišným textom (prípady SWAN). SFZ preto odmietol, že by z týchto sporných listín vôbec vznikol platný záväzok presahujúci schvaľovacie limity.

Ministerstvo sa v napadnutom Osvedčení s touto podrobnou obranou SFZ nevysporiadalo ani jedinou vetou. V odôvodnení Osvedčenia úplne absentuje akákoľvek úvaha o tom:

- prečo Ministerstvo neakceptuje vysvetlenie SFZ o reálnom limite jeho záväzku pod 100 000 EUR;
- na základe akých úvah dospelo Ministerstvo (a HKŠ) k záveru, že schválenie Konferenciou bolo potrebné, hoci SFZ preukazoval, že hodnota úkonu stanovený limit neprekročila;

- ako sa Ministerstvo vysporiadalo s námietkou, že listiny predkladané veriteľmi sú obsahovo zmanipulované, sporné a nepreukazujú skutočnú vôľu zväzu.

Je elementárnym porušením procesných pravidiel, ak správny orgán založí svoje rozhodnutie na údajnom „obídení schvaľovacích limitov“, no v odôvodnení úplne odignoruje argument účastníka, že limit vôbec nebol prekročený a samotné zmluvy sú predložené v zmanipulovanej podobe. Uvedené činí Osvedčenie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov, arbitrárnym a v priamom rozpore s § 191 ods. 1 písm. d) SSP.

VIII. Nepripustné nahrádzanie právomoci všeobecných súdov a orgánov činných v trestnom konaní

SFZ plne rešpektuje oprávnenie HKŠ vykonávať kontrolu v rozsahu Zákona o športe. Ministerstvo ani HKŠ však v zmysle Zákona o športe ani Správneho poriadku nedisponujú právomocou autoritatívne rozhodovať o platnosti súkromnoprávných úkonov, o pravosti podpisov, o existencii konkrétnej vôle zmluvných strán ani o tom, či bol spáchaný trestný čin. Tieto otázky patria do výlučnej právomoci všeobecných súdov.

Ak Ministerstvo bez čakania na rozhodnutie civilného či trestného súdu samé "vyhodnotilo" sporné listiny ako platné zmluvy a vyvodil z nich verejnoprávnu sankciu voči SFZ, dopustilo sa podstatného porušenia pravidiel o konaní pred orgánom verejnej správy [§ 191 ods. 1 písm. g) SSP] a zaťažilo Osvedčenie nesprávnym právnym posúdením veci [§ 191 ods. 1 písm. c) SSP].

Iba pre znázornenie si SFZ dovoľí poukázať na základné kontúry námietok v civilných a trestných konaniach, ktorých náročnosť a špecifickosť môže podliehať jedine kompetencii týchto súdov.

i. Rozdielne verzie dohody so spoločnosťou ASBIS SK

SFZ správne orgánu preukázal, že po doručení civilnej žaloby zistil existenciu dvoch obsahovo odlišných rovnopisov dohody o ručení. Verzia predložená spoločnosťou ASBIS SK sa od originálu v dispozícii zväzu zásadne odlišuje v samotnom vymedzení predmetu a rozsahu ručenia.

Ak existujú dve verzie údajne totožnej zmluvy s rozdielnym obsahom, je z hľadiska logiky aj práva vylúčené bez ďalšieho predpokladať, že vznikol platný záväzok. Ministerstvo v Osvedčení vôbec nevysvetlilo, z ktorej verzie vychádza, prečo ju považuje za autentickú a na základe akých úvah dospelo k záveru o zhode vôle zmluvných strán.

Závažnosť tohto opomenutia umocňuje skutočnosť, že po vydaní Osvedčenia získal SFZ Rozsudok Špecializovaného trestného súdu 7T/1/2025 zo dňa 27. 03. 2025, z ktorého vyplýva, že spoločnosť ASBIS je spájaná s trestnou činnosťou v podobe DPH podvodov a fiktívnych transakcií. Ministerstvo bez vlastného dokazovania slepo prevzalo skutkovú verziu takejto spoločnosti ako východisko pre sankcionovanie športového zväzu. Nie je vylúčené, že o fiktívne plnenia sa jedná aj v tomto prípade.

ii. Fyzická manipulácia s dohodou so spoločnosťou SWAN:

SFZ predložil dôkazy, že dokument predkladaný spoločnosťou SWAN bol mechanicky rozviazaný a podpisová strana zväzu bola bez vedomia SFZ pripojená k odlišnému textu obsahujúcemu pre veriteľa výhodnejšie podmienky.

Samotná existencia podpisu na poslednej strane nemôže preukazovať platnosť celej zmluvy, ak účastník tvrdí a preukazuje jej rozobratie a zmenu textu. Ministerstvo túto zásadnú námietku falšovania úplne odignoroval a v

Osvedčení pracuje s premisou, že SFZ miliónový záväzok platne prevzal.

iii. **Neexistencia hlavného záväzku pri spoločnosti APEX Services:**

SFZ poukazoval na fiktívnosť základného obchodu, ekonomickú a logistickú neschopnosť spoločnosti APEX dodať deklarovaný tovar a účelové vloženie tohto subjektu do reťazca.

Ručenie je zo zákona akcesorickým (vedľajším) záväzkom. Ak nevznikol alebo je neplatný hlavný záväzok, nemôže platne existovať ani ručenie. Ministerstvo v Osvedčení nevysvetlilo, prečo túto kľúčovú hmotnoprávnú námietku neposúdilo a na základe čoho vychádza z existencie zabezpečenej pohľadávky. Aj v súvislosti s predmetnou spoločnosťou SFZ eviduje viaceré nezrovnalosti ohľadne do súdneho konania predloženej dokumentácie, ktorú rovnako ako aj vo vyššie uvedených prípadoch, považuje za výsledok účelového a cieleného útoku proti SFZ.

iv. **Absencia konsenzu a skutočnej vôle SFZ:**

SFZ argumentoval, že jeho vôľa nikdy nesmerovala k ručeniu za miliónové dlhy spoločnosti Best Press a prezident zväzu podpisoval listiny v presvedčení, že ručenie neprekračuje stanovený limit 100 000 EUR na bežné dodávky. Ministerstvo sa s absenciou zmluvného konsenzu nijako nevysporiadalo a mechanicky uprednostnilo jednostranné tvrdenia tretej strany.

v. **Aktuálny právny a skutkový stav medializovaných pohľadávok**

SFZ má za to, že doteraz zistené skutočnosti zásadným spôsobom spochybňujú tak existenciu a platnosť hlavných záväzkov, ako aj vznik a platnosť údajných ručiteľských záväzkov SFZ.

Ak boli deklarované dodávky mobilných telefónov skutočne realizované, ich adresátom nebol SFZ. Napriek výslovným námietkam SFZ žiadny z veriteľov hodnoverne neobjasnil, komu bol predmetný tovar dodaný, kde sa nachádza ani akým spôsobom s ním bolo následne naložené. Veritelia nepredložili ani IMEI čísla jednotlivých zariadení, hoci práve tieto údaje by umožnili identifikovať konkrétne telefóny a preveriť ich distribučnú trasu, aktiváciu a prípadné konečné umiestnenie.

V spojení s ďalšími dostupnými skutočnosťami uvedené okolnosti zakladajú dôvodné podozrenie, že značná časť predmetných zariadení mohla byť následne vyvezená alebo reexportovaná do Ruskej federácie. SFZ túto okolnosť neprezentuje ako právoplatne preukázaný záver, ale ako závažnú skutkovú alternatívu, ktorú nemožno bez riadneho preverenia vylúčiť.

Ak by sa preukázalo, že zapojenie spoločnosti Best Press alebo ďalších medzičlánkov slúžilo na zastretie skutočného konečného odberateľa alebo na obchádzanie uplatniteľných reštriktívnych opatrení Európskej únie voči Ruskej federácii, táto skutočnosť by mala zásadný význam aj pre posúdenie platnosti celého transakčného reťazca. V závislosti od konkrétnych okolností, vedomosti a úmyslu zúčastnených osôb by mohlo ísť o právne úkony absolútne neplatné pre rozpor so zákonom alebo jeho obchádzanie. Neplatnosť hlavného záväzku by následne mala priamy vplyv aj na vznik a trvanie akcesorického ručiteľského záväzku SFZ.

Závažné pochybnosti vyvoláva aj postup samotných veriteľov. Ani jeden z nich pred uskutočnením deklarovaných obchodov alebo pred vznikom údajného ručenia priamo nekontaktoval SFZ s cieľom overiť, či SFZ skutočne prejavil vôľu prevziať ručenie za záväzky v hodnote desiatok miliónov eur. Takéto overenie by pritom predstavovalo

elementárny prejav odbornej starostlivosti, najmä vzhľadom na mimoriadnu hodnotu údajných záväzkov, povahu SFZ ako národného športového zväzu a zjavný nepomer medzi rozsahom deklarovaných dodávok a jeho bežnou činnosťou.

Ak by sa veritelia obrátili priamo na SFZ, zistili by, že SFZ nemal záujem prevziať ručenie za dodanie tovaru, ktorý si neobjednal, ktorý mu nebol určený a ktorý ani neprevzal. Skutočnosť, že žiadny z veriteľov nevykonával ani takúto základnú verifikáciu, vyvoláva dôvodnú pochybnosť, či nešlo o vedomý postup smerujúci k tomu, aby sa skutočná vôľa SFZ vôbec neoverovala. Súčasne zásadne spochybňuje tvrdenie, že veritelia mohli byť v dobrej viere presvedčení o existencii platného ručiteľského záväzku SFZ.

Je totiž ekonomicky a skutkovo krajne nepravdepodobné, že by sa veritelia mohli rozumne domnievať, že medializované množstvo zariadení iPhone bolo určené pre SFZ. SFZ je športovou organizáciou s ročným rozpočtom približne 27 miliónov eur, nie obchodníkom alebo distribútorom spotrebnej elektroniky. Rozsah a hodnota deklarovaných dodávok by zo SFZ fakticky robili jedného z najväčších obchodníkov s mobilnými telefónmi na slovenskom trhu, čo je zjavne nezlučiteľné s predmetom jeho činnosti, organizačným usporiadaním aj ekonomickými možnosťami. Predstava, že by si veritelia túto skutočnosť nevšimli a bez akéhokoľvek overenia považovali SFZ za skutočného odberateľa alebo ekonomického beneficienta dodávok, nie je vierohodná.

Aktuálne sú teda známe najmä tieto rozhodujúce skutočnosti:

- SFZ si medializované množstvo zariadení iPhone nikdy neobjednal a nebola predložená žiadna objednávka, kúpna zmluva ani iný dokument preukazujúci opak;
- žiadne z medializovaných zariadení nebolo dodané SFZ; na dodacích listoch nie je ako príjemca uvedený SFZ a prevzatie tovaru nepotvrdili zamestnanci SFZ ani osoby oprávnené konať v jeho mene, ale osoby alebo subjekty spojené so spoločnosťou Best Press;
- veritelia neobjasnili, kde sa predmetné zariadenia nachádzajú, komu boli ďalej dodané ani akým spôsobom s nimi bolo naložené;
- veritelia napriek výslovnej námietke SFZ nepredložili IMEI čísla zariadení, ktoré by umožnili preveriť ich identitu a ďalší pohyb;
- existuje dôvodné podozrenie, že značná časť zariadení mohla byť reexportovaná do Ruskej federácie, pričom zapojenie sprostredkujúcich spoločností mohlo slúžiť na obchádzanie uplatniteľných reštriktívnych opatrení Európskej únie;
- minimálne v dvoch prípadoch vykazujú predložené dohody o ručení zjavné znaky dodatočnej fyzickej manipulácie s listinami; a
- v ďalšom prípade je zásadne sporná samotná zmluvná dokumentácia, okolnosti jej vzniku, ako aj totožnosť verzie dokumentu, ktorá mala byť predložená príslušným orgánom SFZ.

Za tohto skutkového a právneho stavu nemožno medializované záväzky považovať za preukázané alebo nesporné. Naopak, existuje súbor konkrétnych a vzájomne súvisiacich okolností, ktoré zásadne spochybňujú pravosť a platnosť ručiteľskej dokumentácie, existenciu hlavných záväzkov, skutočný účel deklarovaných dodávok aj dobrú vieru veriteľov. Tieto otázky si vyžadujú rozsiahle dokazovanie a môžu byť autoritatívne vyriešené iba všeobecnými súdmi, prípadne orgánmi činnými v trestnom konaní. Do ich právoplatného vyriešenia nemožno samotnú existenciu uplatnených a SFZ riadne popretých nárokov zamieňať so zistením závažného nedostatku na strane SFZ ani ju použiť ako zákonný dôvod na pozastavenie jeho financovania.

vi. Absencia právomoci HKŠ posúdiť existenciu / neexistenciu ručenia

SFZ týmto podnetom nežiada prokuratúru, aby rozhodla o existencii, platnosti alebo rozsahu medializovaných záväzkov, ani aby prejudikovala výsledok prebiehajúcich civilných alebo trestných konaní. SFZ je presvedčený, že uplatnené nároky sú nedôvodné a že za ne nezodpovedá. Ich meritórne posúdenie však patrí orgánom, ktorým právny poriadok na tento účel zveruje príslušnú právomoc a poskytuje zodpovedajúce procesné nástroje.

Pre posúdenie zákonnosti napadnutého Osvedčenia je rozhodujúce, že dôvody, pre ktoré SFZ uplatnené nároky neuznáva, nepredstavujú iba jeho účelovú procesnú obranu alebo izolovaný subjektívny právny názor. Vychádzajú z konkrétnych a objektívne preskúmateľných skutkových okolností, ktoré okrem zložitých súkromnoprávných otázok vykazujú aj závažný trestnoprávny presah. Ide najmä o dôvodné podozrenia z dodatočnej fyzickej manipulácie s listinami, možného reexportu tovaru do Ruskej federácie, existencie fiktívnych alebo ekonomicky neodôvodnených transakcií a ich možného využitia na neoprávnené daňové zvýhodnenie.

Posúdenie týchto okolností si nevyhnutne vyžaduje rozsiahle dokazovanie, preverenie konania viacerých tretích osôb, preskúmanie obchodných, finančných a logistických tokov, znalecké skúmanie listín a elektronických údajov a v neposlednom rade aj vyhodnotenie možnej trestnoprávnej zodpovednosti konkrétnych osôb. Ide teda o skutkovo a právne mimoriadne komplexné otázky, ktoré HKŠ v rámci kontrolnej činnosti objektívne nemôže plnohodnotne objasniť ani autoritatívne rozhodnúť.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky môže štátny orgán konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom ustanoveným zákonom. Zákon o športe zveruje HKŠ kontrolnú, nie súdnu alebo vyšetrovaciu právomoc. HKŠ je oprávnený kontrolovať dodržiavanie právnych predpisov, predpisov a rozhodnutí športovej organizácie v súvislosti so športovou činnosťou a v nevyhnutnom rozsahu požadovať dokumenty, informácie a vyjadrenia. Z týchto oprávnení však nemožno odvodiť právomoc záväzne rozhodnúť o existencii sporného súkromnoprávneho záväzku ani o tom, či bol spáchaný trestný čin a kto zaň zodpovedá.

Rozhodovanie o existencii, platnosti a rozsahu sporných ručiteľských záväzkov patrí všeobecným súdom v civilnom sporovom konaní. Preverovanie podozrenia zo spáchania trestného činu, zabezpečovanie dôkazov a rozhodovanie o trestnej zodpovednosti patrí orgánom činným v trestnom konaní a trestným súdom. HKŠ si tieto právomoci nemôže prisvojiť ani nepriamo – tým, že výsledok sporných civilnoprávných a trestnoprávných otázok fakticky predurčí a následne na takomto vlastnom posúdení založí podnet na prijatie opatrenia s bezprostredne závažnými následkami pre SFZ.

Nejde pritom o osobnú pochybnosť o odbornej spôsobilosti osoby vykonávajúcej funkciu HKŠ. Rozhodujúca je objektívna absencia zákonného procesného rámca a zodpovedajúceho odborného a inštitucionálneho aparátu. HKŠ nemá procesné právomoci všeobecného súdu ani orgánov činných v trestnom konaní. Nemôže podľa príslušných procesných predpisov predvolávať a vypočúvať svedkov po zákonom poučení o povinnosti vypovedať pravdu a o trestných následkoch krivej výpovede, vykonávať konfrontácie, zabezpečovať a odnímať veci, nariaďovať expertízne skúmanie listín alebo elektronických údajov ani zabezpečovať bankové, daňové či colné informácie v procesných režimoch určených na trestné konanie.

HKŠ rovnako nemôže procesným rozhodnutím ustanoviť znalca a uložiť mu povinnosti ani všeobecne donútiť tretie osoby, ktoré nemajú príslušnosť k SFZ, aby sa dostavili, vypovedali alebo predložili požadované dôkazy. To je osobitne významné v situácii, keď časť dokumentov a zmluvných vzťahov, ktorých preskúmanie HKŠ požadoval, vznikla medzi tretími osobami a SFZ týmito dokumentmi ani nedisponoval.

Vyjadrenia a dokumenty vyžiadané HKŠ v rámci kontrolnej činnosti preto nemožno stotožňovať s dokazovaním

vykonaným v kontradiktórnom civilnom konaní ani s úkonmi trestného konania. HKŠ nedisponuje procesným kódexom, ktorý by upravoval dokazovanie v rozsahu potrebnom na vyriešenie predmetných sporov, zabezpečoval rovnosť procesných strán, umožňoval preveriť vierohodnosť výpovedí a pravosť listín a garantoval preskúmateľnosť skutkových záverov spôsobom porovnateľným so súdnym alebo trestným konaním.

Samotná systematika zákona o športe potvrdzuje, že HKŠ nemá nahrádzať orgán príslušný na autoritatívne rozhodnutie veci. Ak HKŠ pri kontrole zistí závažný nedostatok, jeho zákonnou úlohou je podať podnet ministerstvu alebo inému orgánu príslušnému na konanie vo veci. Zákon tak jednoznačne rozlišuje medzi kontrolným zistením HKŠ a rozhodnutím vecne príslušného orgánu. Toto rozlíšenie by stratilo význam, ak by HKŠ mohol sám vyriešiť sporné civilnoprávne a trestnoprávne otázky a následne z vlastného posúdenia vyvodiť pre kontrolovaný subjekt bezprostredné negatívne dôsledky.

SFZ nespochybňuje oprávnenie HKŠ kontrolovať, či SFZ dodržiava povinnosti vyplývajúce zo zákona o športe a zo svojich interných predpisov. Táto kontrolná činnosť však musí zostať v hraniciach zákonom vymedzenej pôsobnosti. Oprávnenie kontrolovať dodržiavanie právnych predpisov nemožno vykladať ako neobmedzenú právomoc rozhodovať akúkoľvek právnu alebo skutkovú otázku, ktorá sa kontrolovaného subjektu akokoľvek dotýka. Takýto výklad by z HKŠ vytváral paralelný súdny a vyšetrovací orgán bez zákonom upraveného konania, zodpovedajúcich procesných záruk a systému opravných prostriedkov.

Uvedený kompetenčný deficit musel byť HKŠ zrejmý. Napriek tomu urobil z nevyriešených otázok existencie a platnosti medializovaných záväzkov jeden z nosných podkladov svojho návrhu na dočasné pozastavenie spôsobilosti SFZ prijímať verejné prostriedky. Ministerstvo následne tieto nevyriešené otázky prevzalo do dôvodov napadnutého Osvedčenia bez toho, aby sa materiálne vysporiadalo s ich zásadnou skutkovou a právnou spornosťou.

Takýto postup je vnútorne rozporný. Ak HKŠ považoval existenciu záväzkov alebo porušenie povinností zo strany SFZ za preukázané, prekročil rámec svojej právomoci, pretože bez vykonania potrebného dokazovania fakticky rozhodol otázky patriace všeobecným súdom a orgánom činným v trestnom konaní. Ak ich za preukázané nepovažoval, samotná existencia nevyriešeného súkromnoprávneho sporu nemohla byť bez ďalšieho považovaná za zistený závažný nedostatok na strane SFZ.

Nemožnosť HKŠ predmetné okolnosti náležite objasniť pritom nemožno obrátiť v neprospech SFZ. Skutočnosť, že kontrolný orgán nedisponuje právomocami potrebnými na úplné zistenie skutkového stavu, nemôže byť nahradená domnienkou, že sporné záväzky existujú alebo že ich samotná spornosť preukazuje porušenie povinností zo strany SFZ. Nedostatok dôkazných nástrojov kontrolného orgánu nie je dôkazom protiprávneho konania kontrolovaného subjektu. Napadnuté Osvedčenie tak nebolo výsledkom spoľahlivého zistenia konkrétneho závažného nedostatku, ale dôsledkom toho, že HKŠ vstúpil do posudzovania otázok, ktoré v rámci svojej zákonnej pôsobnosti nemohol procesne objasniť ani autoritatívne rozhodnúť.

HKŠ tak svoju objektívnu neschopnosť predmetné otázky uzavrieť obrátil v neprospech SFZ a použil ju ako podklad na zásah s mimoriadne závažnými finančnými a prevádzkovými následkami. Ministerstvo tento postup bez náležitého preskúmania prevzalo. Takýto postup predstavuje prekročenie zákonom vymedzenej pôsobnosti HKŠ, nedostatočné zistenie skutkového stavu a arbitrárne prenesenie dôsledkov neobjasnených súkromnoprávných a trestnoprávných otázok na SFZ. Uvedené skutočnosti preto podľa názoru SFZ odôvodňujú preskúmanie zákonnosti napadnutého Osvedčenia prokuratúrou a podanie protestu prokurátora.

IX. Rezignácia Ministerstva na výkon vlastnej správnej úvahy / dokazovania a nekritické prevzatie záverov kontroly

Ministerstvo v konaní rezignovalo na výkon svojej výlučnej rozhodovacej právomoci a namiesto vlastného, individualizovaného posúdenia veci iba nekriticky a mechanicky prevzalo závery Hlavného kontrolóra športu, **čo potvrdzuje aj vydanie Osvedčenia deň po tom, čo bolo vydané Stanovisko HKŠ**. Týmto postupom Osvedčenie zaťažil ďalej prezentovanými vadami.

i. Nesprávne právne posúdenie povahy Stanoviska HKŠ

Podľa § 67 ods. 10 Zákona o športe Ministerstvo **môže** osobe na základe Stanoviska HKŠ dočasne pozastaviť spôsobilosť prijímateľa verejných prostriedkov, ak existuje odôvodnené podozrenie zo závažného nedostatku. Zo samotného gramatického, ako aj teleologického výkladu tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva, že Stanovisko HKŠ je len nezáväzným podkladom pre ďalší postup Ministerstva. V žiadnom prípade nejde o akt, ktorý by Ministerstvo bez ďalšieho zaväzoval k prijatiu Osvedčenia.

Ministerstvo zaťažilo svoje rozhodnutie vadou nesprávneho právneho posúdenia veci, keď pri obhajovaní svojho postupu vyložil slovo "môže" ako svoju nekompromisnú povinnosť mechanicky exekvovať podnet HKŠ. Právo na rozhodnutie a s ním spojená plná právna zodpovednosť za následky opatrenia patrí výlučne Ministerstvu ako ústrednému orgánu štátnej správy. Práve Ministerstvo bolo zo zákona povinné vykonať vlastné dokazovanie, samostatnú správnu úvahu a autoritatívne vyhodnotenie, či v konkrétnej veci existuje odôvodnené podozrenie, či sa týka skutočného nedostatku, či ho možno právne kvalifikovať ako „závažný“ a či je dočasné pozastavenie spôsobilosti primeraným prostriedkom. Rezignácia na toto vlastné právne posúdenie robí napadnuté Osvedčenie nezákonným.

ii. Nedostačujúce zistenie skutkového stavu a podstatné porušenie procesných pravidiel

Z obsahu napadnutého Osvedčenia je zrejmé, že Ministerstvo neurobilo žiadne vlastné zistenie skutkového stavu. Zistenie skutkového stavu tak bolo absolútne nedostačujúci na riadne posúdenie veci. Ministerstvo bolo pred vydaním takto intenzívneho zásahu povinné samostatne preveriť skutkové závery HKŠ a konfrontovať ich s dôkazmi a argumentmi predloženými SFZ. Rovnako, tým, že sa Ministerstvo obmedzilo na alibistické konštatovanie, že sa stotožňuje s potrebou ďalšieho preverovania postupu SFZ, dopustilo sa podstatného porušenia pravidiel o konaní pred orgánom verejnej správy [§ 191 ods. 1 písm. g) SSP]. Samotná potreba pokračovať v kontrole alebo odstrániť pochybnosti totiž v právnom štáte sama o sebe neznamena, že je bez ďalšieho splnená hmotnoprávna podmienka existencie odôvodneného podozrenia zo závažného nedostatku.

iii. Nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov a chýbajúcu správnu úvahu

Napadnuté Osvedčenie je v neposlednom rade úplne nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. V odôvodnení Osvedčenia absolútne absentuje vlastná a preskúmateľná úvaha Ministerstva. Ministerstvo v podstatnej časti Osvedčenia iba mechanicky a doslovne reprodukuje text Stanoviska HKŠ a túto kompiláciu uzatvára holým konštatovaním o stotožnení sa s kontrolórom. Ministerstvo nevysvetlilo:

- ktoré konkrétne skutkové závery HKŠ považuje za bezpečne preukázané a z akých vlastných dôkazných úvah pri tom vychádza;

- prečo odmieta alebo považuje za nepodstatnú podrobnú právnu a listinnú obranu SFZ (najmä ohľadom limitu pod 100 000 EUR a dôkazov o falšovaní zmlúv veriteľmi);
- z akých právnych dôvodov kvalifikuje údajné procesné pochybenie pri schvaľovaní zmluvy ako „závažný nedostatok“ v zmysle Zákona o športe;
- prečo účel kontroly nebolo možné dosiahnuť miernejšími prostriedkami bez okamžitého zablokovania verejného financovania.

Napadnuté Osvedčenie vyvoláva dojem, že Ministerstvo fakticky rezignovalo na výkon svojej zvrchovanej rozhodovacej právomoci, zbavilo sa zodpovednosti a alibisticky sa skrylo za Stanovisko HKŠ. Takýto postup je v príkrom rozpore so zásadou legality výkonu verejnej moci (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR), zákazom svojvôle a imperatívom preskúmateľnosti zásahov orgánov verejnej správy.

X. Údajné nedodržanie 7-dňovej lehoty pri zvolávaní mimoriadnej Konferencie SFZ a extrémna neprimeranosť zásahu

Ministerstvo v napadnutom Osvedčení (preberajúc argumentáciu HKŠ) pridalo ako ďalší dôvod na pozastavenie financovania údajnú skutočnosť, že podklady na mimoriadnu Konferenciu SFZ boli delegátom zaslané s nedodržaním 7-dňovej lehoty. Tento argument je však právne neudržateľný, svedčí o zjavnej neznalosti textu zákona a interných predpisov SFZ, a predstavuje učebnicový príklad hrubej neprimeranosti zásahu orgánu verejnej správy.

i. Zákonná 7-dňová lehota sa vzťahuje výlučne na „riadne“, nie mimoriadne zasadnutie

Ministerstvo svoje konštatovania o porušení zákona opiera o ust. § 21 ods. 1 písm. b) Zákona o športe, ktoré samo v rozhodnutí cituje takto: *„pozdávka, návrh programu zasadnutia a podklady na zasadnutie sa zasielajú osobám oprávneným zúčastniť sa na **riadnom zasadnutí** najmenej sedem dní pred konaním zasadnutia“*.

Ako však výslovne uvádza samo Ministerstvo, v prejednávacom prípade išlo o **mimoriadnu** Konferenciu SFZ. Zákonodarcu v Zákone o športe úplne vedome a exaktne naviazal 7-dňovú lehotu výlučne na *riadne* zasadnutia. Mimoriadne zasadnutie (najmä ak prebieha elektronicky formou *per rollam*) sa z povahy veci zvoláva pri náhlych a urgentných situáciách. Sankcionovať zväz za nedodržanie lehoty, ktorá sa na daný úkon podľa explicitného znenia zákona vôbec nevzťahuje, je prejavom ťažkej arbitrárnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci.

ii. Riadne doručenie podľa Stanov SFZ

SFZ však napriek tomu, že nemusel – podklady zaslal sedem dní pred konaním mimoriadnej konferencie. Podľa čl. 71 ods. 3 písm. d) Stanov SFZ sa písomnosti v rámci SFZ a členov SFZ doručujú verejnou vyhláškou v úradnej správe SFZ, prostredníctvom ISSF (Informačný systém slovenského futbalu) alebo informačného systému športu. Tento postup zverejnenia a doručenia bol zo strany SFZ riadne a včas dodržaný, pričom v zmysle čl. 71 ods. 2 Stanov SFZ sa zapísanie údajov do ISSF považuje za zverejnenie v informačnom systéme športu na základe synchronizácie údajov. Delegáti tak mali k podkladom riadny prístup presne tým spôsobom, aký predpokladajú predpisy zväzu. Údajné pochybenie pri odosielaní paralelných potvrdzujúcich e-mailov nemôže znegovať legálne a platné doručenie prostredníctvom oficiálnych systémov.

iii. Extrémna disproporcionalita zásahu

Aj keby pri administratívnom zvolávaní Konferencie došlo k procesnému pochybeniu a oneskoreniu (čo ale nedošlo), reakcia Ministerstva je v hrubom rozpore s princípom proporcionality.

Orgán štátnej správy odpovedá na údajnú administratívno-procesnú vadu v trvaní zopár dní okamžitým, likvidačným zablokovaním finančného príspevku vo výške viac ako 4 miliónov eur. Tieto peniaze sú existenčne nevyhnutné pre chod mládežníckeho futbalu a štátnej reprezentácie. Zablokovať verejné financie pre tisíce športujúcich detí ako „sankciu“ za to, že delegáti na mimoriadnu konferenciu údajne dostali materiály neskôr, je ukážkovým zneužitím donucovacej moci štátu na politický nátlak.

XI. Pretrvávajúca nečinnosť Ministerstva a HKŠ

SFZ už dňa 31.07.2026, teda bezprostredne nasledujúci deň po vydaní napadnutého Osvedčenia, doručil Ministerstvu podrobné písomné stanovisko, v ktorom sa vecne a právne vysporiadal so všetkými dôvodmi uvádzanými na pozastavenie jeho spôsobilosti prijímateľa verejných prostriedkov. Súčasne predložil konkrétne skutkové okolnosti, dôkazy a právne argumenty zásadne spochybňujúce nielen správnosť záverov HKŠ, ale predovšetkým samotnú existenciu zákonných podmienok na vydanie a ďalšie trvanie Osvedčenia. Ministerstvo tak bolo už deň po jeho vydaní oboznámené so skutočnosťami, ktoré bolo povinné bezodkladne a materiálne preskúmať.

Napriek mimoriadnej závažnosti zásahu Ministerstvo ani HKŠ do dnešného dňa, t. j. do 11.08.2026, na stanovisko SFZ nijako formálne nereagovali. SFZ nebolo doručené žiadne vyjadrenie, výzva na doplnenie podkladov ani informácia o konkrétnych úkonoch preverovania alebo predpokladanom termíne jeho ukončenia. Jedinou evidovanou reakciou zostali medializované vyjadrenia predstaviteľov Ministerstva, ktoré nemôžu nahradiť riadne, adresné a preskúmateľné vysporiadanie sa s argumentáciou SFZ.

Nečinnosť Ministerstva pritom už v súčasnosti spôsobuje SFZ závažné problémy pri zabezpečovaní jeho základných finančných a prevádzkových potrieb. Zadržanie splátky príspevku vo výške viac ako 4 milióny EUR bezprostredne ohrozuje schopnosť SFZ riadne a včas plniť svoje existujúce zmluvné záväzky, vyplácať mzdy a odmeny zamestnancom, trénerom a ďalším odborným pracovníkom, financovať činnosť reprezentačných výberov a poskytovať prostriedky regionálnym zväzom a klubom. Dôsledky Osvedčenia tak nenesie iba vedenie SFZ, ale predovšetkým desiatky mládežníckych družstiev a tímov, ich tréneri, zamestnanci a mladí športovci, ktorých činnosť je od pravidelného verejného financovania existenčne závislá. Každý ďalší deň nečinnosti preto prehľbuje reálne finančné škody a zvyšuje riziko, že SFZ nebude schopný plniť záväzky, ktoré prevzal v oprávnenom očakávaní poskytnutia zákonom predpokladaného príspevku.

Takýto stav je nezlučiteľný s výlučne dočasnou a preventívnou povahou opatrenia podľa § 67 ods. 10 Zákona o športe. Pozastavenie spôsobilosti môže trvať iba počas obdobia nevyhnutne potrebného na preverenie možného závažného nedostatku; nemôže byť bez ďalšieho udržiavané pasivitou Ministerstva, zatiaľ čo jeho dôsledky každým dňom narastajú. Ministerstvo je povinné dôvody trvania opatrenia priebežne a aktívne preskúmať a po ich odpadnutí bezodkladne obnoviť spôsobilosť SFZ podľa § 67 ods. 12 Zákona o športe. **Pretrvávajúca nečinnosť Ministerstva a HKŠ preto nielenže zvyšuje neprimeranosť zásahu a ohrozuje schopnosť SFZ zabezpečovať jeho základné úlohy, ale objektívne preukazuje potrebu bezodkladného dozorného zásahu prokuratúry smerujúceho k odstráneniu nezákonnosti Osvedčenia a jeho priebežne sa prehľbujúcich finančných a prevádzkových následkov.**

XII. Záver

Na základe všetkých vyššie uvedených skutkových a právnych argumentov má podávateľ podnetu (SFZ) za preukázané, že napadnuté Osvedčenie Ministerstva cestovného ruchu a športu SR č. 08038/2026 zo dňa 30.07.2026 bolo vydané v rozpore so zákonom, vykazuje znaky svojvôle, hrubej neprimeranosti a vychádza z konania zaťaženého neodstrániteľnou systémovou zaujatosťou.

Týmto postupom došlo k porušeniu ustanovení Zákona o športe (§ 67 ods. 10, § 67 ods. 12, § 14), Správneho poriadku (princíp legality, proporcionality a materiálnej pravdy) a Ústavy SR (čl. 2 ods. 2 – zákaz zneužitia právomoci).

Za osobitne závažnú je pritom potrebné považovať aj následnú a do dnešného dňa pretrvávajúcu nečinnosť Ministerstva a HKŠ, ktoré napriek tomu, že boli bezprostredne po vydaní Osvedčenia oboznámené s konkrétnymi skutkovými a právnymi okolnosťami zásadne spochybňujúcimi existenciu dôvodov na ďalšie trvanie pozastavenia spôsobilosti SFZ, nevykonali voči týmto tvrdeniam žiadne zjavné a preskúmateľné úkony smerujúce k ich bezodkladnému prevereniu a vyhodnoteniu.

Takáto nečinnosť nemôže predstavovať neutrálne procesné správanie. V situácii, keď pozastavenie spôsobilosti SFZ bezprostredne spôsobuje zadržiavanie verejných prostriedkov vo výške viac ako 4 milióny EUR a každým ďalším dňom zvyšuje rozsah finančných a prevádzkových následkov, má pokračovanie v nečinnosti Ministerstva a HKŠ materiálne rovnaké účinky ako faktické udržiavanie nezákonného opatrenia v platnosti. Nečinnosť preto nemožno posudzovať oddelene od zákonnosti samotného Osvedčenia, ale ako jeho pokračujúci a samostatne právne relevantný následok, ktorý prehlbuje nezákonnosť a neprimeranosť zásahu do práv a oprávnených záujmov SFZ.

Ministerstvo pritom nemôže pozastavenie spôsobilosti podľa § 67 ods. 10 Zákona o športe udržiavať v platnosti bez časového a vecného preskúmania iba na základe pôvodných dôvodov, ak mu boli následne predložené konkrétne skutočnosti a dôkazy, ktoré ich existenciu alebo opodstatnenosť spochybňujú. Povinnosť podľa § 67 ods. 12 Zákona o športe je potrebné vykladať v tom zmysle, že po odpadnutí dôvodov pozastavenia je Ministerstvo povinné spôsobilosť prijímateľa verejných prostriedkov bezodkladne obnoviť. Tomu musí nevyhnutne zodpovedať aj povinnosť Ministerstva existenciu týchto dôvodov priebežne a aktívne preverovať; opačný výklad by umožňoval, aby sa dočasné preventívne opatrenie fakticky zmenilo na časovo neobmedzenú sankciu udržiavanú pasivitou orgánu verejnej moci.

Z uvedených dôvodov, s poukazom na ustanovenia § 22 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, týmto úctivo

ž i a d a m e,

aby Generálna prokuratúra Slovenskej republiky bezodkladne preskúmala zákonnosť:

1. napadnutého Osvedčenia Ministerstva cestovného ruchu a športu SR č. 08038/2026 zo dňa 30.07.2026,
2. Stanoviska Hlavného kontrolóra športu zo dňa 29.07.2026 č. 07981/2026, 00531/2026/030,
3. postupu Ministerstva a HKŠ, ktorý vydaniu uvedených aktov predchádzal, a
4. následného postupu, resp. pretrvávajúcej nečinnosti Ministerstva a HKŠ po doručení stanoviska SFZ zo dňa 31.07.2026, najmä z hľadiska povinnosti aktívne a bezodkladne preveriť, či dôvody pozastavenia spôsobilosti SFZ naďalej trvajú, a v prípade ich odpadnutia postupovať podľa § 67 ods. 12 Zákona o športe.

Súčasne žiadame, aby Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v rámci svojho dozoru posúdila, či uvedená pretrvávajúca nečinnosť Ministerstva a HKŠ nie je sama osebe v rozpore so zákonom a či v dôsledku nej

nedochádza k neoprávnenému predlžovaniu a prehlbovaniu účinkov Osvedčenia, ktoré má mať podľa svojej povahy iba dočasný a preventívny charakter.

Následne žiadame, aby Generálna prokuratúra Slovenskej republiky:

1. **podala protest prokurátora** proti Osvedčeniu Ministerstva cestovného ruchu a športu SR o dočasnom pozastavení spôsobilosti prijímateľa verejných prostriedkov č. 08038/2026 zo dňa 30.07.2026 a Stanovisku Hlavného kontrolóra športu zo dňa 29.07.2026 č. 07981/2026, 00531/2026/030 pre ich rozpor so zákonom, ako aj prijala príslušné opatrenia vo vzťahu k zákonnosti následného postupu a pretrvávajúcej nečinnosti Ministerstva a HKŠ,
2. **navrhla uvedené nezákonné opatrenia (Osvedčenie a Stanovisko HKŠ) v celom rozsahu zrušiť,**
3. **preskúmala, či v dôsledku pretrvávajúcej nečinnosti Ministerstva nedochádza k neoprávnenému pokračovaniu účinkov Osvedčenia** napriek tomu, že boli Ministerstvu bezodkladne predložené skutočnosti a dôkazy spochybňujúce existenciu dôvodov jeho ďalšieho trvania, a v prípade zistenia nezákonnosti prijala opatrenia smerujúce k jej bezodkladnému odstráneniu.

Vzhľadom na to, že okamžitým výkonom tohto nezákonného Osvedčenia vzniká SFZ priama a likvidačná majetková ujma veľkého rozsahu a súčasne dochádza k nezvratnému a neprípustnému zásahu štátnej moci do integrity nadchádzajúcich volieb orgánov SFZ, pričom každý ďalší deň pretrvávajúcej nečinnosti Ministerstva a HKŠ tieto následky prehľbuje, si **dovoľujeme požiadať o bezodkladné a prednostné vybavenie tohto podnetu.**

S úctou

Ján Kováčik
prezident SFZ